

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. **N° 229.**

63de Møde.

Torsdagen den 25de April.

(Fortf.)

Monrad: Altsaa Kongens Jagtret er ikke ophævet ved denne Bestemmelse, Kongen vil altsaa fremdeles have Ret til at jage. Der staaer heller ikke noget om, at Communen skal afgjøre dette. Efter min Mening vil det tilfalde Kongen efter Bestemmelserne i Jagtansordningen af 20de Mai 1840. Jeg troer i det Hele, at det er meget misligt at indlade sig paa, at rive enkelte Spørgsmaal ud af den Lov, hvortil de høre, og navnlig er Spørgsmaalet om at jage paa Fælled ingenlunde saaledes, at man kan løbe hen og afgjøre det ved en Lov paa et Par Linter. Jeg troer virkelig, at det er meget tvivlsomt, om det ikke er Kongen alene, som vilde have Jagtret paa Fælleden og ikke Andre, der have Deel i den, hvis denne Bestemmelse optages, hvilket jeg derfor troer ikke vilde være heldigt.

Ordføreren: Jeg troer, at dette Spørgsmaal i Praxis vil være overmaade let at besvare, idet forsaavidt Fælleden er tagen i Brug, hvilket skeer efter Dngang paa mange Steder, saa vil Enhver jage paa det Stykke han har i Brug, og paa det Stykke, som benyttes af Alle i Fællesskab, der ville Alle jage og det er det Rigtige.

Monrad: Der er ikke med et eneste Ord talt her om denne Bestemmelse ophæver blot Jagtrettigheden og ikke sætter noget istedetfor. Da det nu tidligere har været enten de privilegerede Godfers Giere eller Kongen, som have havt Jagtret, og da man kun haver det for de Privilegeredes Vedkommende, saa synes det mig at følge deraf, at det er Kongen alene, der for Fremtiden vilde faae Jagtret. Nu siger man vel, at Brugerne skulde faae Jagtretten, men derom er der ikke Tale. Derfor troer jeg, at det er bedst at vi opsætte

Afskaffelsen af denne Rettighed til Jagtloven forekommer, hvor vi ville komme til at behandle denne Sag i sin Heelhed.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at Paragraphen i det Væsentlige, saaledes som den er affattet af Udvalget, har været optagen i det tidligere Udkast, hvor det hedder, at privilegerede Godfers Jagtret paa Fælled er ophævet. Jeg har kun anført dette for at vise, at det ikke tidligere har været anseet for at medføre Banskfelijkheid, at en saadan Paragraph antoges. At der forøvrigt ligger Spørgsmaal tilbage at løse, som bør løses i Forbindelse med Afgjørelsen om Kongens Jagtret, er vist, ligesom det er paatænkt at løse dem alle i Forening i Jagtloven. Har man imidlertid særdeles Interesse, for at faae dette enkelte Spørgsmaal afgjort for sig, saaledes som det har været foreslaaet, saa maa man følge Udvalgets Indstilling; vil man derimod udsætte at ordne det til det Sted, hvor det nærmest hører hen, nemlig under den almindelige Jagtlov, da kan man jo ogsaa udsætte det dertil; men jeg seer dog ikke, at der er nogen bestemt afgjørende Grund mod at vedtage Paragraphen, saaledes som den er foreslaaet.

Bregendahl: Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at ligesom det forholder sig rigtigt, hvad Indenrigsministeren nu bemærkede, at Paragraphen er ordlydende optagen efter det tidligere Lovudkast, saaledes har den nedsatte Landbocommission i sin Betænkning om denne Paragraph kun sagt: „Mod Udkastets § 13 og 14 har Commissionen Intet at erindre.“ Jeg synes, at dette Factum maae give en stærk Formodning for, at de store practiske Banskfelijkheid, som det høiærværdige Medlem fra Nykjøbing fandt ved at lade denne Jagtret slippe væk, i Virkeligheden ikke eksistere, og jeg troer det hidrører fra at man ikke gjør sig det ret klart, hvorom her tales. Her tales